

ဝန်ခင်း

Read on the move

နှင်းသီရိကျက်သရေ

အမွမ်းလှူရေးစီမံ

နိဒါန်း

မိုးပေါ်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်းတို့ တွေ့ဆုံထိစပ်ဖို့ လွယ်ကူပေမယ့် လူ့ဘဝရဖို့က ခဲယဉ်းသတဲ့။ ကံကောင်းထောက်မလိုရလာတဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းသွားချင်တယ်။

ဒါ... ငါ့ ရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒတစ်ခုပဲ။

ဇေမ္မူထွန်း

ငါဆိုတဲ့ဇေမ္မူထွန်းရဲ့ဘဝမှာ မိဘကလွဲပြီး တန်ဖိုးထားစရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဥစ္စာနေနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနတွေကိုလည်း ဇေမ္မူထွန်းဆိုတဲ့လူက စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။

စိတ်ဝင်စားတာဆိုလို့ စာပေမြတ်နိုးခြင်းဆိုတာတစ်ခုပဲ ရှိခဲ့တယ်။ ဝါသနာကတော့ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ သူတစ်ပါးအပေါ် ဆရာလုပ်ခြင်းပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း ကျူရှင်ဆရာဘဝကို နှစ်သက်စွာခံယူခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ကျူရှင်ဆရာပေမယ့် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့တူအောင် ငွေနောက်မလိုက်မိစေဖို့၊ ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်စီးစေဖို့၊ တပည့်တွေအပေါ် စေတနာထားဖို့နဲ့ ဆရာတို့ ဂုဏ်ဖြစ်တဲ့ နာသုံးနာကိုပဲ စိတ်ထဲ ထာဝရထားခဲ့တယ်။

ငါ့ရဲ့ဘဝမှာ မိဘရယ်၊ မြတ်နိုးရတဲ့စာတွေရယ်၊ ချစ်ရတဲ့တပည့်တွေရယ်နဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ ဒီသုံးခုသာ ငါ့ဘဝရဲ့ တစ်သက်တာလမ်းများလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။

ဒီအထင်ကတော့ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်လေးတွေ အထိပဲပေါ့

သပြေမြရိပ်ရယ်။

မင်းနဲ့တွေ့တော့မှပဲ ...

အခန်း (၁)

ကားပါကင်တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့အကြည့်တို့က
ဝရန်တာဆီသို့ ရွှေ့ခနဲ ရောက်သွားသည်။

ဝရန်တာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသူတို့လည်း သူ့ကို မြင်သွားကြသည်။
စောဦးဝေက မြန်မြန်လာဆိုသည့်အမူအရာလုပ်ပြသည်။ သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး
ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်မတက်ခင် အောက်ထပ်စာသင်ခန်းထဲ
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေကား၏
ညာဘက်အခန်းရှည်တွင် ပထဝီဆရာ မြို့လှစာသင်နေပြီး လှေကား၏
ဘယ်ဘက်အခန်းရှည်တွင်တော့ မြန်မာစာဆရာ ချစ်နုစာသင်နေသည်။

ချစ်နုသည် ချောင်းကြည့်နေသော ဇေဗူထွန်းကိုမြင်လိုက်၍
စာသင်နေသောစတိတ်စင်ပေါ်မှာ လှမ်းပြုံးပြသည်။ ချစ်နုကို ဇေဗူထွန်းပြန်ပြုံးပြပြီး
အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ဇေဗူ နောက်ကျတယ်နော်”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် သင်းဇံက လက်ဖက်ပန်းကန်နှိုက်နေရာမှ
လှမ်းပြောသည်။

“အေးကွာ.ဦးခင်သာ ဒေးစပယ်ရှယ်မှာ စာသင်ပြီး ပြန်ထွက်ခါနီး မျာ
ဦးခင်သာနဲ့တွေ့လို့ စကားနည်းနည်းကောင်းနေတာနဲ့
ဒီအရောက်နောက်ကျသွားတာ”

ပြန်ဖြေရင်း သင်းဇံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆက်တီတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က အထဲမှာမထိုင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့အပြင်ထွက် ထိုင်နေရတာ
လဲ”

သူ့အမေးကြောင့် သင်းဇံနှင့် စောဦးဝေတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟ - ငါမေးတာမဖြေဘဲနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ဘာကြည့်လုပ်တာလဲ ..ဘာလဲ ..နှမနဲ့ပေးစားဖို့ ဖောက်ဖျက်နှာရွေးနေတာလား”

သူ့စကားကြောင့် သင်းဇံနှင့်စောဦးဝေတို့ရယ်လိုက်ကြသည်။
စောဦးဝေက ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း

“မင်းလာတာတွေ့ရအောင်လို့ အပြင်မှာထွက်ထိုင်နေတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ် ဇေဗူ”

သင်းဇံကပါ ဟုတ်ကြောင်းသက်သေခံသည်။

“အဟား - ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ
..မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းမသိရင် ခက်မယ်..ဘာလဲ - အပေါ်ထပ်ကနေပြီး
လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးတွေကို မျက်စိအစာကျွေးနေတာ မဟုတ်လား”

“အဟဲ ဟဲ”

“မင်းတို့ကတော့ ဒါပဲကွာ”

စိတ်ပျက်သည့်အမှုအရာနှင့် ညည်းလိုက်သောဇေဗူထွန်းကိုကြည့်ပြီး
စောဦးဝေနှင့် သင်းဇံတို့ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဒါကြည့်တာ ဘာဖြစ်သလဲ ဇေဗူရယ်...အလှအပလေးတွေကို

ကြည့်နေမြင်နေရတော့ လူလည်းလန်းဆန်းနေတာပေါ့ကွ”

“ငါ့ကျတော့ကော..မိန်းကလေးတွေကို ထိုင်မကြည့်ဘဲနဲ့ ဘာလို့
လန်းဆန်းနေလဲ”

ဇေမ္မုထွန်း၏ ပြန်လည်မေးခွန်းကြောင့် စောဦးဝေပခုံး တွန့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုတော့ တကယ်အံ့ဩတယ်ကွာ..ခုချိန်ထိ
တစ်ကိုယ်တည်းနေနိုင်ခဲ့တာကိုလေ”

“တစ်ကိုယ်တည်းမနေပါဘူးကွာ..ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့နဲ့နေတာပါ”

ဇေမ္မုထွန်းက ပြုံးပြီးပြန်ဖြေသည်။

“မင်းအဘ - အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ..ငါတို့လိုမျိုး
သားနဲ့မယားနဲ့နေတာကိုပြောတာ ..ငါတို့ကိုကြည့်..မိုးလင်းတာနဲ့
သွားတိုက်ဆေးထည့်ထားတဲ့ သွားတိုက်တံက
အဆင်သင့်..မျက်နှာသစ်ပြီးတော့လည်း ကိုယ်တိုင်သုတ်စရာမလို ..ပြီးတော့..”

“ဟာ - ကိုယ့်မှာ ခြေလက်အကောင်းတွေရှိနေ
သူများအလုပ်ကိုစောင့်နေရဦးမလား..သူများလုပ်ပေးတာလည်း ငါမကြိုက်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့် ဒီကောင်လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာကိုး..တော်ကြာ
ငှက်ပျောတုံးဖက်နေရဦးမယ်နော့”

စောဦးဝေစကားကြောင့် ဇေမ္မုထွန်းရယ်သည်။

“ငှက်ပျောတုံးဖက်ရလည်း

ဘာဖြစ်လဲ..ငှက်ပျောတုံးပဲဖက်တော့မယ်..ငှက်ပျောတုံးက
ကိုယ့်ကိုပြန်မပြောဘူး..ပုံမှန်ပိုက်ဆံမအပ်နိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုရန်မတွေ့ဘူး..ပြီးတော့
မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေကိုလည်း မဆူမဆောင့်ဘူး”

“တော်ပါတော့ဗျာ..တော်ပါတော့..သူ့ပြောလိုက်ရင် သူများကို

ပြန်ဆော်တာချည်းပဲ”

“အမှန်တရားကိုပဲပြောတာပါဗျာ”

လက်ဖက်တစ်ခွန်းခပ်စားရင်း ပြုံးထွေထွေမျက်နှာထားဖြင့်
ဖြေလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ကိုယ်တည်းနေလည်း လူတွေက
လိုက်ပူနေကြတာပါလားဟု တွေးမိပြီး ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“ဇမ္ဗူ”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်းကို တစ်ခုမေးမယ်”

“မေး”

စောဦးဝေက ရေနွေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး

“မင်းနဲ့ငါပေါင်းလာတာ အတော်ကြာပြီ ..ဒါပေမယ့် မင်းကို အချစ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှမတွေ့မိဘူး..မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲ..တကယ်ပဲ အဲဒီ
စိတ်တွေမရှိတာလား..ပြီးတော့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ၊
သာယာတဲ့အိမ်ထောင်စုတွေကိုမြင်ရင်ကော အားမကျမိဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်းပြုံးသည်။ သူ့အဖြေအား စောဦးဝေနှင့် သင်းဇံတို့
စိတ်ဝင်စားငုံ့လင့်နေကြသည်။

“ဘာလဲ - မင်းတို့က ငါ့ကိုရတာ မလို၊ လိုတာမရလို့
လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာလို့ ထင်နေလို့လား”

“အဲသည်လိုတော့ မထင်ပါဘူးကွာ...ဒါပေမယ့် ..”

သင်းဇံက ဆက်ပြောသင့်၊ မပြောသင့်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ဇမ္ဗူထွန်းစကား ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းမှာ ဆုံစည်းခွင့်မရနိုင်တော့တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးများ ရှိခဲ့မလားလို့”

သင်းဇံစကားကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်း တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းစကားကို သဘောကျလို့

သင်းဇံရေ..မင်းတို့ကလဲကွာ..မေးပဲမေးတတ်တယ်..ငါ့မှာ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ရင်လည်း မင်းတို့ကို မပြောဘဲနေပါ့မလားကွာ..မင်းတို့နဲ့ ငါ ပေါင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး..ငါ တကယ်ခံစားခဲ့ရရင် မင်းတို့ကို ဖွင့်ပြောမှာပေါ့ကွ”

“မင်းမှာ ဇာတ်လမ်းမရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

စောဦးဝေက သေချာစေရန်ထပ်မေးသည်။

“လိမ်စရာမဟုတ်တာ လိမ်ပြောပါ့မလား”

“မင်းကွာ..ဦးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကကော မင်းကို မိန်းမမပေးစားကြဘူးလား”

ဇမ္ဗူထွန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့အေး...အဲ - ငါ့အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်လောက်တုန်းကတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ တစ်ခါပြောဖူးတယ်..သားတဲ့..အသက်ကလည်း မငယ်တော့ဘူးတဲ့ .. အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့ ..သားနှစ်သက်တဲ့သူရှိရင် အိမ်ထောင်ပြုတော့တဲ့ ..မေမေတို့သဘောကျစီစဉ်ပေးဆိုရင်လည်း မေမေတို့စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့”

“အဲဒီ တော့ ..”

သင်းဇံက စိတ်ဝင်တစားဝင်မေးသည်။

“ဘာပြောရမလဲ..သားစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်..အဲဒီ နောက်ပိုင်း မေမေတို့လည်း ငါ့ကိုဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး”

“မင်းကွာ - တကယ်နေနိုင်တယ်.. မင်းမိဘတွေက တကယ်ပဲ ထပ်မတိုက်တွန်းတော့တာလား”

စောဦးဝေ ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်.. ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့က ငါအိမ်ထောင်မပြုလေ ပိုသဘောကျလေပဲ ..နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက ခွင့်ပေးတယ်ဆိုတာက ငါ့ဆန္ဒရှိရင် စီစဉ်ပေးဖို့ပဲ ...ငါစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ သူတို့သဘောကျမှကျ ..ငါ့ကို ကလေးလို့ပဲ ထင်နေကြတုန်း”

“အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ကိုများ ကလေးလို့ပဲ ထင်နေကြတုန်းတဲ့ ... ကလေး ..အဘားဘား.. ကလေးကြီး ..မိန်းမယူရင်ပဲ ကလေးသုံးယောက်လောက်ရနေပြီ”

“ဒါပဲပြောလို့မပြီးတော့ဘူး . .ကဲ . .စကားများမနေနဲ့တော့ ..သင်းဇံ ..မင်းကျူရှင်ကူးရဦးမယ် မဟုတ်လား ..သွားတော့ ဟေ့ကောင် စောဦးဝေ ..မင်းလည် အောက်ထပ်မှာ ကျူရှင်ဝင်ရဦးမယ်လေ ..ချစ်နုအတန်းပြီးရင် မင်း ဝင်ရမယ်..ငါလည်း စိုးငြိမ်းပြီးရင် အတန်းဝင်ရမယ်..လာ - အောက်ထပ်ဆင်းမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“လူပျိုကြီးကတော့ စံပဲ .. တကယ်အံ့တယ်..ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာလည်း ကိုယ်တိုင်သင်တဲ့အပြင် ဆရာတွေကိုလည်း အခန်းငှားစားသေးတယ်.. ပြီးတော့ ဟိုဒေးကခေါ်လည်း လက်ခံ..ဒီပိုင်းကခေါ်လည်း လက်ခံ...ဟိုဘော်ဒါ ကခေါ်လည်း လက်ခံတာပဲ ..ပေးစားစရာမိန်းမလည်းမရှိဘဲ နဲ့ ရှာလိုက်တဲ့ငွေ..လူတောင်

အနားမပေးဘူး”

သင်းဇံအသံက နောက်ပါးမှကပ်လိုက်လာသည်။

“လူပျိုကြီးလည်း လူပဲ ..နှစ်သက်တဲ့စိတ်တွေရှိတာပေါ့..လူတစ်ကိုယ်
အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသလို လူပျိုကြီးလည်း သူကြိုက်နှစ်သက်တဲ့စာတွေထဲ
နစ်မြုပ်နေတာ ဘာဖြစ်သလဲဟေ့”

ဟု ပြန်အော်ပြောပြီး အောက်ထပ်စာသင်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂)

“ဟင့်အင်း ..မရဘူး ..အဲဒီ နေရာပဲလိုချင်တယ်”

“နေရာမရှိတော့လို့ပါ ညီမရယ် ..ဒီသုံးတန်းမြောက်မှာပဲ
နေရာရှိတယ်လေ ..ဒီနေရာလေးလည်း ကောင်းတာပဲ”

“အို ..မရဘူး..ကျွန်မတို့အုပ်စုကို ဒီရှေ့တန်းမှာ ရအောင်လုပ်ပေးပါ”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး စာရေးလေးစံရွှေ
စိတ်ညစ်သွားရသည်။

မိန်းကလေးမှာ သူ့ဘယ်လိုတောင်းပန်၊ တောင်းပန်
အလျှော့ပေးမည့်ပုံမပေါ်။ မိန်းကလေးနှင့်ပါလာသော အခြားမိန်းကလေးများမှာ
မိန်းကလေး၏ စကားကို နာခံရပုံထောက်သည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောကြဘဲ လက်ပိုက်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေနေကြသည်။
မိန်းကလေးမှာ နေရာပြစာရွက်ကြီးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး
ရှေ့ဆုံးတန်းနေရာကိုသာ သူမ၏ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများဖြင့်
ဖိတောက်ထားသည်။

“ညီမရယ် ဒီရှေ့တန်းနေရာက သူများယူပြီးသွားလို့ပါနာ”

“မရဘူး..အဲသည် ရှေ့တန်းပဲယူမယ်..ယူပြီးသားသူတွေကို
သုံးတန်းမြောက်နေရာ ပြောင်းပေးလိုက်”

စံရွှေ ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုတ်မိတော့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...ဆူညံနေတာပဲ”

အောက်ထပ်မှ အသံဆူညံညံကြောင့် အပေါ်ထပ်တွင် နားနေသော
ဇေမ္မုထွန်း ဆင်းလာသည်။

“ဟာ ..ဆရာ”

ဇေမ္မုထွန်းကိုမြင်တော့ စံရွှေဝမ်းသာသွားသည်။

“ဆရာ ဒီမှာလုပ်ပါဦး .. ရှေ့တန်းမှာ နေရာမရှိတော့ပါဘူးဆို
ရှေ့တန်းပဲယူမယ်ပြောနေတယ်”

မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ဇေမ္မုထွန်း ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်က ခပ်တည်တည်။

“ဘယ်လိုလဲ ...ကျွန်မတို့ကို ရှေ့တန်းမှာ ပေးမှာလား”

“ကဲ ..စံရွှေ ဈေးထဲက ကော်သေနတ်တွေဝယ်ပြီး ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ
စစ်တိုက်တမ်းဆော့နေတဲ့ကလေးတွေဆီ ခေါ်သွားပေးလိုက်”

ရှေ့ခုံတန်းတွင်မထိုင်ရလျှင် သေမတတ်ဖြစ်နေတာမို့
စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော
မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်မှာ ကွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“လူကိုများ ကလေးမှတ်နေလို့လား...အဲဒီ ရှေ့တန်းကိုပြောတာ
မဟုတ်ဘူး..ဆရာဦးဇေမ္မုထွန်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ အချိန်အတန်းမှာ
ရှေ့ဆုံးတန်းမှာနေရာပေးဖို့ ပြောနေတာ..ရှင်က ဘယ်သူလဲ
..လူကိုပေါက်ကရမပြောပါနဲ့”

“အဲဗျာ”

ဟုသာ ဇေမ္မုထွန်းတလိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့အား
ဇေမ္မုထွန်းမှန်းမသိ။ အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောနေသည်။

မိန်းကလေးကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်ရင်း

“ဆရာဦးဇေယျထွန်းဆိုတာ ကိုယ်ပဲ”

“အဲ”

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

အားနာရိပ်တို့သည်လည်း အထင်းသား။

“ဆရာ..မြရိပ်မသိလို့အော်မိတာပါ..မြရိပ်တောင်းပန်ပါတယ်
ဆရာတယ်..မြရိပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သည်လိုတောင်းပန်လာပြန်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရတော့မည်ပေါ့။
မြရိပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတောင်းပန်တော့ အဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတည်း
အားနာရိပ်လေးများဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါဆိုသည့်သဘောဆောင်အောင်
ခေါင်းကိုစီညိတ်နေကြသည်။

“ဒါမသိလို့ပြောမိတာပဲ ..ကဲ ..ဘယ်လိုလဲ ..ရှေ့တန်းမှာနေရာမရှိဘူးတဲ့
..သုံးတန်းမြောက်မှာပဲ ယူလိုက်နော်..”

သူချောပြောကြည့်သည်။ ကောင်မလေးက ခေါင်းခါမြဲမို့
စိတ်တိုသွားရသည်။

“မရဘူးလို့ပြောနေတာ ..စာသင်တာပဲ ..ဘယ်နေရာကသင်သင်
စာရတာ ချင်းအတူတူပါပဲ..ရှေ့တန်းမှာမှ မရရင် မတတ်ဘူးဆိုလည်း
အမိသဘောပါပဲ ..ကဲ ..စံရွှေသူတို့သဘောကို မေးလိုက်ပေတော့”

ပြောပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင်း - ဆရာဇေယျထွန်း အင်္ဂလိပ်စာသင်တာ အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုလို့
လာပါတယ်..ထိုင်ချင်တဲ့နေရာမရလည်း ရှိတဲ့နေရာမှာပဲ ထိုင်တော့မယ်..ကဲ
..ဦးစာရေး..ရှိတဲ့ နေရာပဲပေးပေတော့”

မိန်းကလေး၏ လွင့်တက်လာတဲ့အသံကြောင့် ဇေယျထွန်း

ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲမသိဘူး”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အတန်းက ဘယ်နေ့စမှာလဲ”

စူးခနဲ တက်လာတဲ့အသံကို မကြားဟန်ပြုရင်း

ဖတ်လက်စစအုပ်ဖြစ်သော ၂၀၀၈-စွယ်စုံကျမ်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

စာထဲစိတ်ရောက်သွားသည်နှင့် ဆူညံသော အသံတို့လည်း နားထဲမဝင်တော့။ စာ၏
ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ ဇမ္ဗူထွန်းလိုက်ပါသွားတော့သည်။

အခန်း (၃)

“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့ရေ ..ဒီနေ့သင်မယ့်သင်ခန်းစာကို မစခင်မှာ တပည့်တို့အတွက် အစီအစဉ်လေးတစ်ခုလုပ်ထားတယ်..ဒီအစီအစဉ်လေးကတော့ ဆရာရဲ့အစဉ်အလာလေး တစ်ခုလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်..ဒါကလည်း တပည့်တို့ အတွက်ပါ..”

အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့စာမဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြု ဘာသာစကား၊ စာပေတစ်ရပ်ဖြစ်တာမို့ သင်တန်းခဏတတ်တာမျိုးမဖြစ်စေဘဲ အမြဲတမ်းသိရှိနားလည်နေရမယ့်ဘာသာရပ်ပဲကွယ့်...ဒါကြောင့် တပည့်တို့ အင်္ဂလိပ်စာကို ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားမှုရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် သင်ခန်းစာမစခင် အချိန်နည်းနည်းလေးကိုယူပြီး ဆရာဖတ်ခိုင်းတဲ့ပုံပြင်လေးတွေကို တပည့်တို့က တစ်ပိုဒ်စီဖတ်ပြပြီး နားလည်သလိုဘာသာပြန်ပြပေးရမယ်..အချိန်ပေါ်မူတည်ပြီး သင်တန်းချိန်တစ်ချိန်မှာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်ဆီက တလှည့်စီပြောသွားကြရမယ်..

ဆရာဒီလိုလုပ်တာ တပည့်တို့ကိုတက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ အင်္ဂလိပ်စာကို ရဲဝံ့စွာအသံထွက်ရဲစေချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပဲ ..မင်းတို့ဖတ်ပြီးရင် ဆရာက သေချာဘာသာပြန်ပြပေးသွားမှာပါ..

ကဲ - စံရွှေရေ ..ဟိုရှစ်တန်းမြောက်ခုံတန်းက အကျ..အစိမ်းလေးနဲ့ ကျောင်းသားလေးကို ဒီနေ့ဖတ်ပြရမယ့်ပုံပြင် စာရွက်လေးကိုပေးလိုက်ပါ

တပည့်များကိုပြောပြီး ကျောင်းစာရေးစံရွှေကိုပါ
တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်သည်။ စံရွှေပေးသော စာရွက်လေးကို ယူပြီး
ကောင်လေးမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“သားရေ - ပထမစာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြပေးပါဦး”

ကောင်လေးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်လေးဖြင့် စဖတ်ရှာသည်။

“Once upon a time ..တစ်ခါတုန်းက .. there was a king ...
ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်.. He had ... သူ့မှာ a grown up daughter .. အဲ..သူ့မှာ
..သူ့မှာ ကတုံးအပ်နေတဲ့သမီးရှိတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

Grownup ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်၍ ထင်။ သူတတ်သလို
ဘာသာပြန်လိုက်သည့်အတွက် အတန်းသားများ အားလုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။
ကောင်လေးသည်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာလေးဖြင့် ရယ်နေရှာသည်။

“ကဲ - သား ...ထိုင်လို့ရပါပြီ..သားဖတ်သွားတာကို
ဆရာရှင်းပြမယ်..grownup ဂရုန်းမိအပ်လို့ အသံထွက်ရတယ် သားရဲ့
..ကတုံးအပ်လို့အသံထွက်ရင် မသိတဲ့လူတွေက ဘယ်က
ကတုံးကိုလာအပ်ခိုင်းတာလဲလို့ ထင်နေဦးမယ်”

သူ့အရွှန်းဖောက်စကားတို့ကြောင့် သူ့အတန်းသားများ
အားလုံးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

“grownup ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်က..”

ရှင်းပြန်ရန်အလုပ်တွင်

“အရွယ်ရောက်သောလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

“အဲ”

ထွက်ပေါ်လာသော ဖြေသံစူးစူးကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ
စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားရသည်။

မမေးဘဲနှင့်ဖြေလိုက်သည့်အတွက်လည်း ဇေမ္မုထွန်းစိတ်ထဲ ခုချင်သလို
ဖြစ်သွားရသည်။ ဖြေသံက သာမန်လိုမျိုး မဟုတ်။ မကျေမနပ်သံများ
ရောထွေးပါဝင်နေသော ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံ။

“မမေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူဖြေတာလဲ
..ဆရာရှင်းပြနေတယ်လေ..ဘယ်လိုလဲ..ရှင်းပြစရာ မလိုတော့ဘူးလား”

ဇေမ္မုထွန်းမှာ သူစာသင်နေသည့်အခါ စကားပြောတာ မကြိုက်။

“ဘယ်သူ ဖြေတာလဲလို့ မေးနေတယ်”

“ကျွန်မပါဆရာ”

ခြေသံနှင့်အတူ သုံးတန်းမြောက်ခုံတန်းမှ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဩ”

ဤမိန်းကလေးကို ဇေမ္မုထွန်းသိလိုက်ပါပြီ။ ဤမိန်းကလေးသည်
သူမတို့အုပ်စုအား ရှေ့ဆုံးတန်းမှာနေရာမပေး၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး။

“မင်းလား..ရှေ့ဆုံးတန်းမှာမထိုင်ရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်တုန်းပဲလား”

“မဖြစ်ပါဘူး”

ပြန်ဖြေသံက မကျေမနပ်ကြောင်းပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနေသလို။

“ဘယ်လိုလဲ..ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်..ကဲ ..ဆရာ ..စကားပဲပြောနေတော့များလား”

သူမ၏ မာဆတ်ဆတ်မေးသံကြောင့် သူ့စိတ်တိုသွားရသည်။

သူကူရှင်ပြခဲ့သည့် သက်တန်းတစ်လျှောက်လုံး သည်လိုပြန်ဖြေတာ၊
မကျေမနပ်ကြည့်တာ မခံရဘူး။ ဒီကောင်မလေးနှင့်ကျမှ၊
အပြီးတင်ထားသောသူ့မျက်နှာ တည်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်..ဆရာမှားတယ်ပဲထားလိုက်ပါတော့..ကဲ - မင်းက
သိပ်တတ်နေတယ်ဆိုတော့ ဟိုကလေးထစ်သွားတဲ့နေရာက ဆက်ဖတ်စမ်း”

ကူရှင်ဆရာမို့လို့ ဒီလိုအပြောခံရတာ ဟု တွေးမိပြီး
ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်ရသည်။ မိန်းကလေးမျက်နှာလေးကို သေချာလှမ်းကြည့်မိတော့
အပြစ်ကင်းသည့်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ - ဆက်ဖတ်လေ”

“မြရိပ်မဖတ်တတ်ဘူး ဆရာ”

“ဟ - ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီပဲ ..အင်္ဂလိပ်စာလောက်ကတော့
အဓိပ္ပာယ်မသိလည်း မြင်ရင်ဖတ်တတ်ရမှာပေါ့..ကဲ ..ဖတ်လေ ..စာကိုမကြောက်နဲ့
..ရဲရဲသာ ဖတ်”

“ဟို ..အသံထွက်မှားရင် ဝိုင်းရယ်ကြမှာပေါ့”

မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက စောဒကတက်နေပြန်သည်။
ကျောင်းဆရာသာဆိုပါက တပည့်များဤကဲ့သို့လုပ်ရဲလိမ့်မည်မဟုတ်။ ငွေပေး၍
ပညာယူရသော ကူရှင်ဆရာကိုတော့ သူတို့လေးတွေ သိပ်မလေးစားချင်ကြ။

ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာချမိသည်။

“ကဲ - ဘယ်သူမှမရယ်ကြဘူး..သမီးလိမ္မာပါတယ်ကွာ..ကဲ
..ဆက်ဖတ်ပါဦး”

မိန်းကလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“He had a growup daughter ...သူ့မှာ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါးရှိတယ်.. ...One day...တစ်နေ့မှာ ..he told her ...သူက သူမကို ပြောတယ်”

ပီသသော ၊ အသံထွက်ကောင်းမွန်သော ဘာသာပြန်မှုကြောင့် ဇမ္ဗူထွန်းအံ့ဩသွားရသည်။ မြရိပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ စာပိုဒ်ဆက်ဖတ်နေပြန်သည်။

“he wished to se her married to a good men ... သမီးတော်လေးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ သတို့သားနဲ့လက်ထပ်တာကို မြင်ချင်သတဲ့ ..She said to him .. မင်းသမီးလေးက ဖခင် ဘုရင်ကြီးကို ပြန်ပြောသတဲ့ ...Fathe, I will if you wish me to, ခမည်းတော်ဘုရား -ခမည်းတော်ဘုရားလက်ထပ်စေချင်ရင် သမီးတော်လေးလက်ထပ်ပါ့မယ်...But ...ဒါပေမယ့်”

ရှင်းပြချက်များမှာ ဆရာတစ်ယောက်ပမာ ကောင်းမွန်လှသည်။ အံ့ဩစွာဖြင့် မြရိပ်ရှင်းပြချက်များကို ဆက်နားထောင်မိသည်။

“do allow me ..ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါ ...my husband .. ခင်ပွန်းကို .. from among the unmarried men in your kingdom.. ခမည်းတော်ရဲ့တိုင်းပြည်အတွင်းမှာရှိတဲ့ လူပျိုတွေကြားမှာ ခင်ပွန်းလောင်းကို ..in my own way ..ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြန်ပြောသတဲ့”

“ကဲ ..ရပြီ ..သမီးထိုင်တော့ ..သမီးတော်တယ်”

မြရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက မချို့မချဉ်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်သွားသည်။

“ကဲ - ကြားကြတယ်မဟုတ်လား..ရှေ့က တစ်ယောက်ဖတ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ..သူ့လို ကြိုးစားကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ကဲ - ဆရာဆက်ရှင်းပြမယ်”

ဗဟုသုတအတွက် ပုံပြင်အစီအစဉ်ကိုရှင်းပြပြီးနောက် ထိုနေ့အတွက် အင်္ဂလိပ်စာသင်ရိုးညွှန်းဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို တပည့်များအား စာဆက်သင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ မြရိပ်ဆိုသည့် ဂျစ်ကန်ကန်မိန်းကလေးကို ကြိတ်ချီးကျူးနေမိသည်။

သူ့အချိန်သင်ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာတက်နားနေမိသည်။ သူ့ခန့်ထားသော ကျောင်းစောင့်ကောင်လေး အေးကို ရောက်လာသည်။

“ဆရာလေး ဘာစားမလဲ”

“ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်နဲ့ ပူတင်းပေါင်မုန့်တစ်လုံးလောက်ဆို ရပြီ အေးကို”

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ် ဆရာ”

မကြာမီ အေးကို ပြန်ရောက်လာသည်။ အေးကို ကိုင်လာသောဗန်းထဲတွင် ကော်ဖီ၊ ပူတင်းပေါင်မုန့်သာမက စမူဆာ ပန်းကန်ပါ ပါလာသည်။

“ဟ..စမူဆာတွေကောင်းလှချည်လား”

“ဆရာလေးအတွက် ကျွန်တော်ဝယ်ထားတာ..စား..ဆရာလေး”

စမူဆာတစ်ခုကောက်ဝါးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ..အေးကို..ထိုင်လေ”

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အေးကိုဝင်ထိုင်သည်။

“ဆရာလေး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး - ဦးခင်သာဒေးကအပြန် လမ်းမှာတွေ့တဲ့ဆိုင်မှာ ဝင်စားခဲ့တယ်”

“ဆရာလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သနားတယ်”

“ဟေ”

သာမန်ကျောင်းစောင့်ကလေးတစ်ယောက်က သူ့လို
ငွေကြေးပြည့်စုံသောသူကို သနားသည်ဟုဆိုလာတော့ သူ “ဟေ” ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ကို သနားတယ်”

ကိုက်လက်စမူဆာကို ပန်းကန်ထဲပြန်ထည့်ပြီး
သိချင်စိတ်နှင့်မေးလိုက်သည်။ အေးကို မဝံ့မရဲပြီးသည်။

“သာမန်ကျောင်းစောင့်လေးက ဆရာလေးလိုလူကို
သနားတယ်လို့ပြောတော့ ဆရာလေးအံ့ဩချင်အံ့ဩမှာပေါ့”

ဇမ္ဗူထွန်းခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ ။အေးကိုစကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော်သနားတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးနဲ့မတန်တဲ့
ဘဝဖြတ်သန်းမှုကိုပါ”

အေးကိုစကားကြောင့် သူသဘောကျစွာပြီးမိသည်။

“ကဲ -ဆက်စမ်းပါဦး”

“ဆရာလေးမိဘတွေက စီးပွားရေးတောင့်တယ်လို့
ကျွန်တော်သိနေတယ်..သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ဆရာလေးဝင်လုပ်ရင်
သက်တောင့်သက်သာနေရမှာ ..

ခုတော့ ဆရာလေးက

ကျူရှင်ဆရာလုပ်တယ်..ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာလည်း သင်တဲ့အပြင်
ဆရာလေးကိုငှားတဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းတွေ၊ ဝိုင်းတွေ၊ ဒေးတွေမှာလည်း
လိုက်သင်တယ်..အဲလိုလိုက်သင်တာနဲ့ ဆရာလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တောင်
သိပ်မရှိဘူး..

မိုးလင်းတာနဲ့ ကျူရှင်သင်ရပြီ ..စားတော့လည်း ဖြစ်သလိုနဲ့ .. ပြီးတော့ ဆရာလေးမှာ ကြင်သူလည်း..”

အေးကိုကိုလက်ကာပြပြီး ဇေမ္မူထွန်း ရယ်သည်။

“တော်တော့ အေးကို..မင်းတို့တွေကလေ စကားပြောရင် ဒါပဲ ခလုတ်တိုက်တိုက်နေတယ်..မင်းဆရာလေး အပူအပင်ကင်းကင်းနေနေတာကို ကြည့်မရတော့လို့လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာလေးရယ်..သီးချိန်တန်ပွင့်..ပွင့်ချိန်တန်သီး”

“မင်းအဘ သီးချိန်တန်ပွင့်၊ ပွင့်ချိန်တန်သီးရမှာလဲ.. သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တိုင်ပွင့်လို့ ပြောရမှာ ..ဆရာလည်းလုပ်ချင်တယ်..ပြောတော့တလွဲ”

“အဟဲ - မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့ ဆရာလေးရယ်..ဆရာလေး”

“ဘာလဲကွာ ”

ပလုတ်ပလောင်းအသံနှင့် ထူးလိုက်သည်။

“အခုလိုမျိုးနေရတာ ဆရာလေးမပျင်းဘူးလား”

ဇေမ္မူထွန်းရယ်သည်။

“ဒါပျင်းစရာလား..ငါတော့ ပျင်းစရာကောင်းတယ်လို့ တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိဘူး..ငါ့ဘာသာငါ နေလို့ပျော်နေတာပဲ”

“ဆရာလေး”

“ဘာလဲ”

“ရည်းစားထားကြည့်ပါလား”

“ဟား ဟား ဟား .. အေးကိုရယ်...စိတ်ရှုပ်စရာတွေဖြစ်အောင်

လုပ်ခိုင်းနေတာလား..မင်းဆရာလေး

အေးအေးနေတာကိုကြည့်မရတော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

အေးကိုပခုံးပုတ်ရင်း သူရင်းနှီးစွာပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘေးကလူတွေကတော့ ဆရာလေးကို
သိပ်သနားတယ်..ဆရာလေးဘဝကို ခံစားလို့မရဘူး”

“ဪ လူလည်း သူတို့နဲ့ကျမှ သနားစရာသတ္တဝါကို ဖြစ်လို့ ...ဒီမယ်
အေးကို ..မင်းတို့က ကိုယ့်အပူကိုယ် ရှာနေကြတဲ့သူတွေ..

သာမန်အပူနဲ့တွေ့ချိန်မှာ ထွက်လာတဲ့အငွေ့နည်းနည်းကိုကြည့်ရင်း
အငွေ့ကြောင့် လူလည်း နွေးသွားတယ်ဆိုပြီး အငွေ့ကြားမှာပျော်တယ်..အပူလာလို့
ပျော်ကျသွားမှာတော့ မတွေးမိဘူးနော် ဟင်း...

ငါ့ဘဝကို မင်းတို့မခံစားဖူးလို့ပါ ..

ငါ့ဘဝလိုမျိုးလည်း တော်ရုံလူ ခံစားလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ...
ကုသိုလ်ထူးလွန်းမှ ခံစားလို့ရမှာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ..ဟုတ်ပါပြီ”

အေးကိုမှာ သူ့စကားကို သဘောကျစွာနားထောင်နေသည်။
ဇေမ္မူထွန်းစကားဆက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့တွေကိုကြည့် ..လူပျိုပေါက်ရောက်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အပေါ်
နှစ်သက်တဲ့စိတ်ကဝင်..ရတာ မလို၊ လိုတာမရလို့ ရင်ပူနဲ့ ..အို -ကြည့်လိုက်တာနဲ့
အပူသည်ရုပ်ပေါက်နေရော ...

ငါ့ဆိုကြည့်ပါလား ..အဲဒီ စိတ်တွေမရှိတော့ လူက
ဘယ်လောက်သွက်လက်နေလဲ ..ဘာအပူအပင်မှကို မရှိဘူး..အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့
ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ့်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး..အပြင်ကထမင်းစားလာလို့

အိမ်မှာထမင်းစားမဝင်လည်း မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး”

သူ့စကားကြောင့် အေးကိုရယ်သည်။

“ဆရာရယ် - ဗိုက်ခေါက်လိမ်မခံရတာ နဲ့၊ မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အကြည့်မခံရတာ နဲ့ ဘဝဟာပြီးပြည့်စုံစွာ ပျော်စရာ ကောင်းသွားသတဲ့လား”

“အံ့မယ် - မင်းက စကားအလှတွေသုံးတတ်နေပါလား”

“အချစ်နဲ့ထိတွေ့ဖူးတဲ့လူတိုင်းဟာ လှပတဲ့စကားလုံးတွေကို ဖန်တီးတတ်လာကြသတဲ့..ဆရာလေးလည်း အချစ်နဲ့မတွေ့ဖူးလို့ပါ...အချစ်က ဆရာပြောသလို ပူလောင်တယ်ဆိုတာမှန်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းရဲ့ ပူလောင်ခြင်းအောက်မှာ လူတွေဟာ ဘဝရဲ့လှပခြင်းနေ့တွေကို မျှော်လင့်စွာခရီးဆက်နေကြတာပါ..အချစ်ဟာ ရသစုံကို ပေးစွမ်းနိုင်သတဲ့ ဆရာလေးရဲ့..

ရသစုံဆိုတာကော ဆရာလေးသိရဲ့လား”

ဆရာကြီးစတိုင်လ်ပြောနေသော အေးကိုကိုကြည့်ပြီး ဇမ္ဗူထွန်းရယ်သည်။

“ဟကောင်ရယ်..ငါ ဒီလောက်တော့ သိပါတယ် .မင်းပြောတဲ့ရသစုံဆိုတာ အပျော်၊ အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အမုန်း၊ အချစ်တွေကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား”

အေးကို ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်သည်။

“မှန်လိုက်လေ ဆရာလေးရယ်..ဘဝမှာ အချစ်၊ အမုန်း၊ အပြိုး၊ အပျော်၊ အလွမ်း၊ အဆွေးတွေပေါင်းစပ်မှာ ဘဝရဲ့ ဖြစ်တည်မှုအရသာကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိခံစားရမှာပေါ့ ဆရာလေးရဲ့..

ဆရာလေးလိုသာမာန်ဘဝကြီးနဲ့တော့ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်

မပြည့်စုံသလိုပဲ”

“ဘာလဲ - အချစ်နဲ့ထိတွေ့မှ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံမယ်လို့
မင်းကဆိုလိုတာလား။”

“အတိအကျတော့ မဆိုလိုပါဘူး..သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်တော့ ဟုတ်တယ်လို့
ဝန်ခံရမှာပေါ့ ဆရာ”

“အေးကို ..အေးကို. .မင်းကို ဒီလောက်ထိစကားတတ်လိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့မိဘူး။”

“အချစ်ကသင်ပေးတာပါ ဆရာ”

အေးကို စပ်ဖြဖြမျက်နှာဖြင့် ဖြေသည်။

“ရည်းစားဘဝမှာသင်ပေးတဲ့ အချစ်ရဲ့သင်ခန်းစာတွေကတော့
အချစ်နဲ့ပဲထုံမွန်းနေလို့
လက်တွေ့ကျမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့..အိမ်ထောင်သည်ဘဝလည်းရောက်ရော
ရည်းစားဘဝက နှုတ်ကမချတမ်းပြောခဲ့ကြတဲ့ ချစ်စကားတွေလည်း
အဝေးထွက်ပြေးပြီး..ဟဲ့..ယောက်ျား..မိန်းမကျတော့ ယူတတ်တယ်..ပိုက်ဆံကျတော့
မရှာချင်ဘူး..တော် ဒီနေ့အိမ်ပြန်နောက်ကျလှချည်လား..ဘယ်မယားငယ်နဲ့
အလေသွားလိုက်နေတာလဲ ..ကဲဟာ ..ကဲဟာဆိုပြီး ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲနဲ့
..တစ်ချိန်လုံး စိတ်ညစ်စရာစကားတွေပဲ ကြားနေရမှာ”

ဇေယျထွန်းစကားကြောင့် အေးကို ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာလေးက လောကသဘာဝ က ပုံစံချပေးတဲ့ အတိုင်းမဝင်ဘဲ
ဘေးထွက်နေတော့ ဒါတွေဘယ်ခံစားလို့ရပါ့မလဲ..

မိန်းမရဲ့ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်မှု၊ အဆူအဆောင့်ပြောမှုတွေဟာ
အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ စိတ်ညစ်စရာလို့ထင်ရပေမယ့် ခံရတဲ့သူတွေအတွက်တော့

ဒါအရသာပဲ ..မနက်ဖြန်အတွက် ခရီးဆက်ဖို့အားပေးနေတဲ့
ဘဝခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေပဲ”

“အမလေး - အဲဒီ ဘဝခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေကို နေ့တိုင်းမပြောနဲ့ ..
တစ်ပတ်မှာ လေးရက်လောက်သာကြားရရင်လည်း ငါတော့နားကွဲရင်ကွဲ ..မကွဲရင်
စိတ်ညစ်ပြီးသေမှာပဲ”

“လူပျိုကြီးတွေဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ..အချစ်နဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကတော့
အချစ်ဟာ ပူလောင်သလေး..စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသလေးနဲ့
..အကောင်းကိုမမြင်ဘူး..မမျှော်လင့်ဘဲ အချစ်ကို ခလုတ်တိုက်တွေ့မိတာနဲ့
အချစ်နောက်ကိုမျောပါပြီး ဆယ်မရဖြစ်ကရော..ဘေးကလူတွေတောင်
လိုက်ထိန်းလို့ မရတတ်ဘူး..အဟင်း..ဆရာလေးလည်း ဒီလိုဖြစ်နေဦးမယ်နော်”

ဇမ္ဗူထွန်း ခေါင်းခါရမ်းသည်။

“မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်ထဲကပဲ .ဖြစ်ချင်လို့ကတော့ ဇမ္ဗူထွန်းတို့
ဒီအချိန်လောက်ဆို ကလေးသုံးယောက်တောင်ရနေပြီ ..သဘောပေါက်”

“လူပျိုကြီးတွေက သူတို့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ
..အာသဝေါကုန်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အချစ်နဲ့တွေ့ရော..ဟွန့် - မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“မပြောချင်မပြောနဲ့ ..ငါလည်း ပြောဖို့အချိန်မရတော့ဘူး၊
စာသင်ရဦးမယ်..သွားပြီဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“လူပျိုကြီးကတော့ ကြင်ဖော်မရှိတိုင်း စာပဲစွတ်သင်နေတော့တာပဲ”

အေးကိုစကားက နောက်ပါးမှကပ်လိုက်လာသည်။

“ခွေးကောင်”

ဟုဆဲပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့တော့သည်။
